FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT A. TRABUCCHI FREMSAT DEN 26. NOVEMBER 1975 [1]

Høje Ret.

Under en straffesag om fransk lovgivning for kontrol med og bekæmpelse af bedrageri med vin anmoder Cour d'Appel i Lyon Domstolen om at besvare følgende præjudicielle spørgsmål: »Om de fælles analysemetoder, der finder anvendelse inden for vinsektoren, og som er fastsat i forordning EØF nr. 1539/71 af 19. juli 1971, skal anvendes ved efterforskning og retsforfølgning af bedrageri med vin«.

Selv om denne anmodning er formuleret videre end de analoge spørgsmål, som allerede er blevet stillet af Cour d'Appel i Bordeaux (sagerne 89/74, 18 og 19/75) vedrørende samme sagsområde, fremgår det klart af forelæggelsesdommen, at den spørgende ret blot ønsker at få at vide, om de nationale myndigheder kan anvende den i § 8 i »code du vin« nævnte lovsformodning for kunstig forøgelse af alkoholindholdet, som bygger på det forhold mellem alkoholindholdet og tørstofindholdet, som fastslås ved fordampningsmetoden ved 100°. Ud fra den forlæggende dommers synspunkt er det retlige spørgsmal, som har afgørende betydning for den pågældende sags afgørelse, således i det væsentlige identisk med det, som Cour d'Appel i Bordeaux allerede har stillet i de ovennævnte sager, og det er tilsyneladende også omfattet af de præjudicielle spørgsmål, som Cour d'Appel i Aix-en-Provence allerede har formuleret i de forenede sager 10-14/75.

Domstolen udtalte sig den 30. september 1975. Vi står således over for en fortolkningsanmodning, som svarer til det spørgsmål, der blev rejst i de analoge sager, som allerede har været genstand for Domstolens præjudicielle domme.

Det følger af disse domme, at forordning EØF nr. 1539/71 om fælles analysemetoder, udstedt til bestemmelse af vin, principielt også finder anvendelse ved efterforskning og retsforfølgning af bedrageri, som udgør en overtrædelse af fællesskabsregler. I det omfang en fælles metode antages at være den eneste gyldige til at udfinde et bestemt grundlæggende element i vine med henblik på deres bestemmelse, ville der nemlig ikke være grund til ikke også at anvende den til retsforfølgning af bedrageri, når det samme grundlæggende element skal udfindes. For så vidt dette er teknisk muligt, kræver kravene om ensartethed, at den fælles metode anvendes generelt.

Dette almindelige princip er imidlertid ikke til hinder for, at de franske myndigheder i mangel af fællesskabsbestemmelser ved bekæmpelsen af bedrageri foreløbig og om nødvendigt vedbliver at anvende de metoder, som er indført ved national lovgivning, forudsat at bestemte garantier overholdes.

Der er ikke under sagen fremkommet noget nyt moment, som kan bevirke en fornyet undersøgelse af den løsning, som jeg anbefalede i mit forslag til afgørelse i de ovennævnte sager 89/74, 18 og 19/75, og som Domstolen i det væsentlige fulgte.

Følgelig foreslår jeg at besvare det af Cour d'Appel i Lyon stillede spørgsmål med selve konklusionen i Domstolens dom i de forenede sager 89/74, 18 og 19/75, som Domstolen har gentaget i punkt 3 i konklusionen i den dom, som

1 — Oversat fra italiensk.

blev afsagt i de forenede sager 10-14/75, og således bekræfte, at følgende kendes for ret:

»Under hensyn til fællesskabsrettens nuværende udviklingstrin kan en medlemsstat som national kontrolforanstaltning anvende en lovsformodning for kunstig forøgelse af alkoholindholdet, der støttes på forholdet mellem alkohol og tørstof beregnet ved 100°-metoden, forudsat at formodningen kan afkræftes, og at den anvendes således. at vine fra andre medlemsstater retligt eller faktisk ikke stilles ringere.«